

BO GUSTAFSSON

Varför är exempel intressanta?

I sitt svar på Sven Danielssons recension skriver Pär Segerdahl, att "den genomgående grundtanken" i hans bok, *Språkteorier och språkspel*, är att den "presenterar ett sätt att arbeta med filosofiska problem utifrån konkreta exempel, snarare än förfäktar allmänna språkfilosofiska teser".

Jag har inte läst Segerdahls bok och jag saknar kompetens inom området språkfilosofi. Inte desto mindre blev jag förbryllad av PS:s försvar. Konkreta exempel är ju en utmärkt utgångspunkt. Men för att bli intressanta måste ju exemplen besitta något slags relevans för en mer generell problematik, t ex språkteorier och språkspel, som går utöver exemplen, är intersubjektiva och kan prövas.

Som historiker vet jag att de vanligast förekommande exemplen på vittnesutsagor genom århundradena, särskilt före vårt eget, är att människor varit bergfast övertygade om att de sett djävulen. Som vittnesbörd om sinnestillstånd är dessa exempel utomordentligt intressanta. Men de är helt värdelösa som exempel på utsagor om faktiska förhållanden, eftersom ingen kunnat visa och knappast kommer att kunna visa att djävulen existerar. I det avseendet föser historikern dessa exempel åt sidan med en gäspning och vänder sig till mer intressanta exempel.

Min fråga till PS är: Hur kan exempel vara intressanta, om de inte kan visas vara exempel på något mer allmängiltigt, i detta fall inom språk teori eller språkfilosofi?